

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ

ΦΥΛΛΑΤΕΙΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ

Ο Γιάννης Νεγρεπόντης (1930 – 1991) γράφει το έργο «Φυλλάτειν Θερμοπύλας» το 1971, πολιτικός κρατούμενος, μεσούσης της δικτατορίας του 1967.

Μέσα σ' αυτήν τη σκοτεινιά, ο ποιητής πάσχει να δει μέσα από τις μικρές ρωγμές των λέξεων τη μεγάλη εκείνη εποχή της Αθήνας. Την εποχή εκείνη που «δοξάστηκε το φως» και το «κάλλος το τραγικό». Η Αθήνα «υπέρλαμπρη και άφατη» που ως Προμηθέας εφώτισεν τον κόσμο με «της ελευθερίας τα έργα» και «τον πολυσήμαντο της ύπαρξης θρίαμβο».

Τώρα, ο ποιητής εξόριστος και Δεσμώτης ο ίδιος στο νησί της Λέρου, αναπολεί την πόλη εκείνη που αποθεώθηκαν τα χρώματα, οι αισθήσεις, η αρετή και το κάλλος. Και κει πάνω από τις στάχτες και «τα πρόσκαιρα ερείπια» στον τόπο της εξορίας του, στήνει ο ποιητής το ωραίο άγαλμα «του Κυρίου και Λαού του» δοξάζοντας έτσι τα πανανθρώπινα ιδανικά που η πόλις εκείνη στον κόσμο εκληροδότησεν: Την ελευθερία, την τιμή και την αξιοπρέπεια.

Ύστερα ενθυμείται έμπλεος ελευθερίας και ταπεινής έπαρσης του «Λαού του τα τέκνα», από τον Σολωμό έως τον Σικελιανό, που την πόλη αυτή «εκατοίκησαν», «αγωνιστές και μαχητές που κι εκείνοι συντήρησαν του ανθρώπου τ' ανάστημα» φυλάττοντας Θερμοπύλας.

Την ίδια εκείνη χρονιά ο Χρήστος Λεοντής μελοποίησε αυτό το έργο για τα ίδια ακριβώς ιδανικά και αξίες: Την ελευθερία, την τιμή και την αξιοπρέπεια, αναδεικνύοντας το μέσα σώμα του «ωραίου αγάλματος».

Τέλος, το ορατόριο αυτό, ο Λεοντής το αφιερώνει στον μεγάλο ομότεχνό του Μίκη Θεοδωράκη, που με την στάση ζωής και το έργο του, έδειξε τον δρόμο για την κατάκτηση αυτών των αξιών στις μελλούμενες γενεές.

